

Redactare: Adrian Daniel Olaru
Tehnoredactare: Mariana Radu
Corectură: Bogdan Pavlusenco
Copertă: Luca Emil Cornel

Titlul original: **THE LAST ASSASSIN**

Copyright © 2014 by Barry Eisler
Previously published as **THE LAST ASSASSIN**

© 2019 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

ISBN 978-606-910-119-3

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

Barry Eisler

Asasinul din Tokio

FURIA SAMURAIULUI

Traducere din limba engleză
de *Mihai-Dan Pavelescu*

Pentru fratele și sora mea, Alan și Judith

Cuprins

<i>Introducere la noua ediție</i>	7
Capitolul 1	9
Capitolul 2	20
Capitolul 3	33
Capitolul 4	36
Capitolul 5	44
Capitolul 6	51
Capitolul 7	56
Capitolul 8	69
Capitolul 9	77
Capitolul 10	85
Capitolul 11	91
Capitolul 12	95
Capitolul 13	100
Capitolul 14	108
Capitolul 15	113
Capitolul 16	128
Capitolul 17	132
Capitolul 18	140
Capitolul 19	155
Capitolul 20	158
Capitolul 21	163
Capitolul 22	168
Capitolul 23	170
Capitolul 24	175
Capitolul 25	180
Capitolul 26	184
Capitolul 27	190
Capitolul 28	193

Capitolul 29	195
Capitolul 30	202
Capitolul 31	206
Capitolul 32	216
Capitolul 33	226
Capitolul 34	229
Capitolul 35	232
Capitolul 36	236
Capitolul 37	243
Capitolul 38	245
Capitolul 39	251
Capitolul 40	253
Capitolul 41	255
Capitolul 42	257
Capitolul 43	258
Capitolul 44	265
Capitolul 45	269
Capitolul 46	272
Capitolul 47	274
Capitolul 48	276
Capitolul 49	280
Capitolul 50	284
Capitolul 51	287
Capitolul 52	293
Capitolul 53	298
Capitolul 54	306
Capitolul 55	310
<i>Nota autorului</i>	315
<i>Mulțumiri</i>	316
<i>Despre autor</i>	320

Introducere la noua ediție

Cea mai mare parte a cărților pe care le scriu par să rezulte dintr-o întrebare de tipul „Ce-ar fi dacă?” De pildă, „Ce-ar fi dacă un asasin «lup singuratic» se îndrăgostește de fiica uneia dintre țintele lui și trebuie să-o protejeze de cei care au comandat crima, dar în același timp să-i ascundă adevărul despre fapta lui?” (*Asasinul din Tokio: Țintele*) Sau „Ce-ar fi dacă agenți CIA ar angaja un asasin pentru a ucide finanțatorul unor acte teroriste... care se va dovedi protejat de alți agenți CIA, iar asasinul va fi prins la mijloc?” (*Asasinul din Tokio: Jocurile căinței*) Lucruri de felul acesta.

Întrebarea „Ce-ar fi dacă?” pe care m-am pomenit examinând-o când am început să scriu *Asasinul din Tokio: Furia samuraiului* a fost diferită. A avut o natură mai puțin operațională și mai degrabă personală. Respectiv, „Ce-ar fi dacă iubita agent Mossad a unui asasin ar deveni convinsă că el o va părăsi pentru o veche dragoste? Ar fi ea capabilă să-și gestioneze nesiguranța, gelozia și alte sentimente nefamiliale sau va sfârși folosindu-și talentele profesionale în motive strict personale?” M-am pomenit atras de posibilitatea de a aduce personaje cu abilități extraordinar de letale pe un teren emoțional nefamiliar și de a vedea cum vor reacționa. De exemplu un individ obișnuit devine gelos și încearcă doar un număr limitat de acțiuni. Însă dacă un asasin profesionist sau un agent al serviciilor secrete este prins în menghina „ochelarilor de cal” emoționali, pot apărea rezultate complet diferite. Hmm...

În felul acesta, baza pentru *Asasinul din Tokio: Furia samuraiului* a devenit o situație strict personală, care reprezintă o intruziune în viața profesională a distribuției mele de asasini – practic, reversul subiectelor romanelor anterioare, în care situația profesională reprezenta o intruziune în viața personală. Astfel, Rain va fi asediat de posibilitățile nou-descoperitei paternități, de complicațiile cauzate de faptul că Midori știa că el a fost implicat în moartea tatălui ei, de pericolele reprezentate de gelozia lui Delilah, ca și de

ponderea iminentei morți a unuia dintre cei mai apropiati prieteni și aliați ai lui. Îmi place să-l deplasez pe Rain pe tot globul în aceste povești, iar aceasta a însemnat o oportunitate de a-l aduce pe un teren periculos de o natură complet diferită.

Multe îmi plac la romanul acesta, dar voi menționa doar două lucruri de care sunt, realmente, mândru. Primul este episodul sumo din Wajima, Japonia. Confruntarea lui Rain și Dox cu doi asasini sumo din *yakuza* a dus la una dintre cele mai încordate și amuzante scene de acțiune pe care le-am scris vreodată. Și – nu fac dezvăluiri – mai există o scenă despre care destui cititori mi-au spus că i-a emoționat până la lacrimi. Nu este ușor să-i faci pe oameni să țină atât de mult la niște personaje imaginare încât să plângă pentru ele, însă în *Asasinul din Tokio: Furia samuraiului* am reușit asta.

Parcă-l aud pe Dox pufnind și zicând:

– Imaginar? O să vedem noi cine-i imaginari, *amigo!*

Mai bine să nu argumentez cu el. Vă sfătuiesc să citiți cartea și să decideți singuri.

Capitolul 1

Nu mi-au plăcut niciodată joburile din locuri noi, necunoscute. Nu știi cum să intri și cum să ieși de acolo fără să fii detectat, nu știi de ce instrumente vei avea nevoie pentru țintă, nu știi unde vei fi expus și unde vei fi în stare să te contopești cu fundalul ori să disperi în multime.

Pentru a compensa, încep să studiez zona din exterior, pătrund în ea doar când am aflat cât mai multe detalii și vin întotdeauna suficient de devreme pentru a mă familiariza cu terenul înainte de a sosi momentul să intru în acțiune. Tactică precum acestea m-au ținut în viață, ba chiar și rezonabil de prosper, în cei peste douăzeci și cinci de ani de când mă ocup cu acțiunile în care am fost dintotdeauna cel mai bun.

Dar de data asta pregătirile au fost un act reflex, nu o necesitate. La urma urmelor, nu era un job. Terminasem cu viața aceea. Sau aproape că terminasem. Mai exista un ultim amânunt, unul important, însă pe acela nu voiam să-l confrunt deocamdată. Barcelona ar fi trebuit să fie un interludiu – plăcere, nu afaceri, și era tulburător că o particică a minții mele părea să nu înțeleagă deosebirea.

Cu toate acestea, în circumstanțe care ne sunt străine, manifestăm tendință de a recurge la rutine, aşa că m-am pomenit utilizându-mi abordarea obișnuită. Ar fi trebuit să fi știut mai bine. Barcelona era nefamiliară, dar teritoriul real pe care încercam să navighez nu era marcat pe nicio hartă.

Am zburat cu un avion al companiei nipone JAL de la Tokio via Amsterdam și am sosit pe aeroportul El Prat din Barcelona într-o seară blândă de iarnă, fără să am asupra mea nimic altceva decât geanta de voaj banală și costumul de afaceri simplu cu care eram îmbrăcat. În picioare purtam mocasini din piele maronie, cumpărați din raionul pentru bărbați al unui magazin din lanțul Aoyama; pe nas aveam ochelari cu lentile fără dioptrii, cu ramă

din oțel făcută astfel încât să-mi oculteze trăsăturile; în buzunar țineam un ghid în japoneză. Pentru primele zile petrecute în oraș aveam să fiu un *sarariiman* – „salariat” – anonim, recent divorțat, ai cărui copii au crescut și au plecat de acasă, și care căuta divertisment prin călătorii, ceva mai îndrăznețe decât excursia de anul trecut în Hawaii sau Saipan. După sosirea lui Delilah, urma să mă metamorfozez în altceva.

Recepționerii din Le Meridien Hotel de pe Las Ramblas mi-au vorbit lent într-o engleză cu accent catalan delicios, necesitate indicată de propriile mele tentative șovăielnice cu accent japonez greoî. Am moștenit trăsăturile chipului în cea mai mare parte de la tatăl japonez, iar contribuțiile mamei americane au fost diminuate cu mulți ani în urmă de chirurgia plastică. De asemenea, îmi venea ușor să joc teatru. Toată viața am interpretat roluri; desigur, nu am urmat nicio instituție de artă dramatică, dar dacă ai rezistat atât timp ca mine într-o profesiune atât de criminală, literalmente vorbind, ca a mea, mai înveți câte ceva.

Mă simțeam obosit. Schimbarea fusului orar nu a fost observată pe când aveam treizeci de ani, a devenit un factor iritant după patruzeci de ani, iar în prezent era mai vizibilă ca oricând. M-am dus direct în cameră, am comandat mâncare prin room-service, am făcut o baie fierbinte și am dormit neîntors toată noaptea.

M-am trezit în zori. Până atunci nu fusesem niciodată în Barcelona și voiam să văd orașul în zori, când încă nu era în picioare, când încă nu-și purta machiajul. Am făcut un duș rapid și am ieșit din cameră odată cu ivirea soarelui dinapoia orizontului. Am scrutat strada în timp ce am trecut pe lângă ferestrele recepției, apoi am cercetat poziții pentru ambuscade din fața hotelului. Totul părea în regulă.

Am mers pe Las Ramblas și răsuflarea mea forma aburi vagi în răceala aerului maritim al dimineții, apoi m-am oprit. La zece metri mai departe, trei bărbați în salopete de salubrizare și cizme din cauciuc rulau un furtun din care picura apă; caldarâmul era încă ud și lunecos în urma muncii lor. Am rămas locului tăcut și nu m-au observat. Au terminat cu furtunul, au urcat într-o camionetă și au plecat. După ce sunetul motorului s-a stins, s-a

lăsat liniștea și am zâmbit, încântat să mă bucur de unul singur de oraș, căcar o vreme.

Am mers spre est, prin Barri Gòtic, cartierul gotic. Am simțit că ajunsesem în răstimpul foarte scurt dintre plecarea petrecăreților de astă-noapte și sosirea primilor turiști ai dimineții, și am făcut o pauză, bucurându-mă de senzația că eram martorul unei tranziții secrete. Am hoinărit mult timp, ascultându-mi pașii pe străzile înguste pavate cu piatră cubică, savurând aromele pâinii proaspăt coapte și cafelei abia râșnite, privind cum locuitorii apăreau treptat dinapoia fațadelor vechi de secole ale unor clădiri pline de cicatrice, dar robuste, pentru a începe o nouă zi.

După micul dejun compus din croașanți și cafea *cortado*, am vizitat Ganiveteria Roca, un cunoscut magazin de cuțite despre care am citit când m-am pregătit pentru călătorie. Acolo, printre bricele din cositor, foarfecele din oțel și alte obiecte din aceeași gamă, am ales un cuțit pliabil Benchmade, cu lama lungă de șapte centimetri și jumătate. În ultimul an mă obișnuit semnificativ să port asupra mea o armă albă și nu mă mai simțeam confortabil dacă nu aveam la îndemână ceva ascuțit.

Echipat corespunzător, mi-am început obișnuita explorare sistematică a orașului. Nu m-aș fi simțit în largul meu acolo până când nu învățam cum să mă contopesc cel mai bine cu mediul... sau cum să fug, dacă tentativele de contopire ar fi eşuat. Așa că am fost peste tot, în ziua aceea și în cele cinci zile și nopți următoare, la toate orele din zi și din noapte, cu toate mijloacele de transport. Am reținut dispunerea străzilor și strădușelor, poziționarea secțiilor de poliție și a videocamerelor de securitate, ritmurile și ritualurile pietonilor, turiștilor și vânzătorilor.

Existau totuși o mulțime de atracții: aromele combinate de *tapas* și șaormă pe strădușele șerpuitoare din El Raval, sunetele muzicii și râsetelor ce răsunau în piețele publice din Gràcia sau senzația brizei marine pe obraji și în păr pe vârfurile muntoase Montjuic și Tibidabo. Îmi plăcea că localnicii participau la slujbe religioase de dimineață în catedrale vechi de șase sute de ani. Îmi plăceau contrastele: gotic și *modernista*, munți și mare, semnificație istorică și spirit exuberant.

Iar atracțiile nu se limitau doar la oraș. Brusc, am devenit conștient de părinții cu prunci. Erau peste tot: își împingeau copilașii în cărucioare, îi purtau în brațe, le priveau fețisoarele cu un devotament foarte înduioșător. Tatsu, fostul meu dușman și actual prieten din *Keisatsuchō*, echivalentul japonez al FBI-ului, m-a avertizat că aşa va fi și, ca în atâtea alte privințe, a avut dreptate.

Tatsu nu m-a pregătit însă, și nici n-ar fi putut, pentru numeroasele feluri în care vesteau lui despre Midori m-a lăsat nedecis, confuz, aproape șocat. Am fost cât pe aci să anulez întâlnirea cu Delilah, pe urmă am renunțat la ideea aceea. În primul rând, îi datoram o explicație. În al doilea rând, încă doream să-o văd, ba chiar foarte mult.

N-aș fi putut prezice niciodată afecțiunea care s-a înfiripat pentru Delilah sau cea pe care se părea că ea o avea pentru mine. În mod clar, primele noastre întâlniri au fost de rău augur. Mai întâi, Macao, unde am aflat că amândoi aveam aceeași țintă. Apoi Bangkok și Hong Kong, unde ea ar fi trebuit să mă manipuleze. În mod paradoxal, neîncrederea inherentă născută din activitatea pentru servicii secrete concurente – Delilah pentru Mossad, iar eu, liber-profesionist pe atunci, pentru CIA – a asigurat o temelie stabilă. Fiecare din noi recunoștea în celălalt un profesionist, un operator cu o agenda clară de lucru, o persoană pentru care imperitivele de business aveau să învingă întotdeauna dorințele personale. Toate acestea au devenit fundamental pentru respect, ba chiar pentru înțelegere reciprocă, și au oferit, într-un final, contextul pentru luxul unei afinități personale de netăgăduit. Amândoi știam că sexul nu putea duce nicăieri. Atunci, de ce să nu ne bucurăm de ceea ce aveam, indiferent despre ce ar fi fost vorba și de cât timp ar fi durat?

Dar a durat și s-a intensificat. Am petrecut o lună împreună în Rio, după care Delilah și-a sfidat superiorii când i-au ordonat să-mi întindă o cursă. Am spus „sfidat”, însă – la naiba! – aproape că i-a trădat. M-a avertizat despre ce va urma și după aceea a acționat alături de mine ca să pună lucrurile la punct. Probabil că între noi exista ceva valoros dacă reușiseră să evităm atâtea obstacole

potențial letale, iar Barcelona avea să însemne locul și momentul pentru a stabili despre ce era vorba.

În ziua în care urma să sosească Delilah, m-am mutat din Le Meridien și am făcut câteva cumpărături pentru tranziția mea de la *sarariiman* anonim la personajul mai cosmopolit pe care-l consider mai apropiat de ceea ce sunt în realitate. Am cumpărat pantaloni, cămăși și un blazer din căsmir bleumarin de la Aramis din Eixample, lenjerie de corp, ciorapi și câteva accesorii din Furest de pe Plaça de Catalunya, pantofi din Casas în La Ribera și o geantă din piele în care să le pun pe toate, din Loewe, de la parterul magnificei Casa Lleó Morera de pe Passeig de Gràcia. Peste tot am plătit cash. După ce am terminat, am găsit o toaletă și m-am schimbat în unele dintre hainele noi, apoi am luat un taxi până la Hotel La Florida, unde a făcut rezervare Delilah.

Călătoria cu taxiul din centrul orașului a durat douăzeci de minute, în mare parte pe șoseaua serpuită care urcă spre vârful muntelui Tibidabo. Efectuasem deja, bineînțeles, o recunoaștere a hotelului și a împrejurimilor, în timp ce explorasem orașul, dar drumul era la fel de impresionant și a doua oară. Sub razele de soare ale sfârșitului după-amiezii, pe când taxiul urca serpentinelor șoselei abrupte, orașul și toate posibilitățile lui apăreau sub mine, pe urmă dispăreau, ca să reapară ademenitor. După aceea au dispărut din nou.

Când am ajuns la intrarea hotelului, șapte niveluri de ipsos vopsit în gri și ferestre cu balcoane cu o panoramă a Barcelonei și a Mediteranei din depărtare, un ușier a deschis portiera și mi-a urat bun venit. Am plătit taximetristul, am privit în jur și am coborât din mașină. Nu aveam niciun motiv anume pentru a mă gândi că Delilah sau serviciul ei secret m-ar fi vrut mort – dacă aș fi avut, n-aș fi acceptat niciodată să mă întâlnesc cu ea acolo –, totuși, am rămas locului câteva clipe după plecarea taxiului, pentru a examina posibile poziții de ambuscade. Nu erau multe. Managerii proprietăților exclusiviste, aşa cum era La Florida, nu-i agreează pe cei care par să se învârtă pe acolo fără vreun motiv plauzibil. Ei presupun că asemenea însă sunt paparazzi care așteaptă să fotografieze celebrități, nu ucigași mânați de mijloace și intenții mult

mai letale, dar rezultatul este același: un teren neospitalier care în acea zi acționa în favoarea mea.

Ușierul a stat nemîșcat, ținându-mi geanta cu un profesionalism discret. Domeniul era impresionant și probabil că bărbatul se obișnuise cu oaspeți ai hotelului care stăteau locului ca să admire împrejurimile. După ce am fost mulțumit, am aprobat din cap și l-am urmat înăuntru.

Recepția era luminoasă, totuși intimă, din calcar, lemn de nuc și sticlă. Există o singură zonă pentru relaxare și socializare, micuță și actualmente pustie. Se părea că nu aveam companie. Mi-am menținut vigilența la un nivel ridicat, însă încordarea a coborât o treaptă.

O femeie drăguță în costum business elegant mi-a ieșit în întâmpinare cu un pahar cu apă minerală și m-a întrebat cum a fost călătoria. I-am răspuns că totul a fost în regulă.

– Iar dumneavoastră sunteți domnul...? a întrebat ea într-o engleză cu un ușor accent catalan.

– Ken, am rostit numele sub care-i spusesem lui Delilah că voi călători. John Ken.

– Desigur, domnule Ken, vă așteptam. Celălalt ocupant al camerei a sosit deja.

A făcut semn din cap unui Tânăr dinapoi tejghelei, care a ieșit de acolo și i-a întins o cheie.

– Aveți camera 309 – favorita mea din hotel, dacă-mi permiteți să vă spun, datorită panoramei. Cred că vă veți bucura de ea.

– Sunt convins.

– Doriți să vă ajute cineva cu bagajul?

– Nu, este în regulă. Aș vrea să mă plimb puțin înainte de a merge în cameră. Să văd hotelul. Este foarte frumos.

– Vă mulțumim, domnule. Dacă există și altceva ce doriți, vă rugăm să apelați la serviciile noastre.

Am încuviințat în semn de mulțumire și am pornit. O vreme m-am „plimbat” pe la parter, verificând totul – magazinul eterogen de cadouri, barul discret, salonul confortabil, casele spațioase ale scărilor, lifturile nenumărate – fără să găsesc nimic anormal.

Am urcat pe scară până la etajul al treilea, m-am oprit în fața ușii camerei 309 și am ascultat câteva clipe. Dinăuntru nu se auzea

nimic. Am lăsat jos geanta și paharul gol, mi-am scos haina, m-am ghemuit și am vârât cu zgomot cheia în broască. Nimic. Am ținut haina în dreptul ușii și am întredeschis-o foarte puțin. Tot nimic. Dacă înăuntru se afla un asasin, nu era un amator. Mi-am stricurat capul înăuntru și l-am retras imediat. Am văzut doar un hol scurt, dincolo de care se întrevedeau parțial o cameră. Nu am detectat nicio mișcare.

M-am ridicat, am scos cuțitul din buzunar și l-am depliat silentios.

– Bună! am strigat și am pășit înăuntru.

Niciun răspuns. Niciun sunet. Am dat drumul ușii. S-a închis îndărătul meu cu un zgomot ușor.

– Bună! am strigat din nou.

Nimic.

– Ciudat..., am bombănit cu glas destul de tare pentru a fi auzit. Poate că am greșit camera.

Am deschis ușa, apoi i-am dat drumul să se închidă. Dacă cineva era ascuns înăuntru, i s-ar fi părut că plecasem.

Tot nimic.

Am mers de-a lungul peretelui holului, călcând cu grija și oprindu-mă după fiecare pas, ca să ascult. Pantofii mei Camper cu tălpi moi, recent cumpărați, nu scoteau niciun sunet pe podeaua din lemn lustruit. Am examinat fiecare segment al camerei care-mi apărea în raza vizuală pe măsură ce mă apropiam, concentrându-mă asupra porțiunii ce rămânea invizibilă.

Ajuns în capătul holului, am văzut întreaga cameră, mai puțin baia. Ușa ei era deschisă. Probabil că Delilah o lăsase așa, știind că mă voi apropia tactic și dorind să-mi ușureze intrarea, dar deocamdată nu eram sigur în privința asta.

Pe pat se vedea o foaie de hârtie, izbitoare la ochi în mijlocul cuverturii albe, immaculate. Am ignorat-o. Dacă eu aş fi organizat o cursă, aş fi aşezat foaia de hârtie pe pat, pe urmă aş fi ucis ținta de pe balcon sau din baie, când s-ar fi aplcat să citească.

Ușile din sticlă ale balconului erau închise, draperiile erau trase și am observat că afară nu se afla nimeni. Probabil că fusese tot mâna lui Delilah, care avea grija să-mi cobeare tensiunea.

Mai rămânea doar baia și am început să mă destind puțin. Partea cea mai proastă în securizarea unei încăperi, mai ales dacă

nu ai decât un cuțit și este posibil ca individul celălalt să aibă o armă de foc, este securizarea *fatal funnel*¹, în care inamicul are poziția dominantă și o rază neobstructonată de foc. În cazul acesta, vulnerabilitatea îmi era considerabil diminuată prin reducerea ambuscadei la camera de baie.

M-am apropiat de ușa băii venind din lateral. M-am oprit și am ascultat. Liniște. Am inspirat adânc, apoi am aruncat înăuntru haina făcută ghemotoc, știind că unui țintăș îi va fi dificil să n-o urmărească instinctiv, fie numai și o fracțiune de secundă, pe urmă am năvălit imediat după ea. Baia era pustie.

Am expirat prelung și am mers pe lângă cabina de sticlă a dușului, spre fereastră. Așa cum mi s-a făgăduit, panorama era impresionantă: într-o parte se vedea orașul și marea, iar în partea cealaltă, piscurile înzăpezite ale Pirineilor. Am privit câteva minute și am început să mă destind.

Am revenit la ușă și m-am uitat pe vizor. Coridorul de afară era pustiu. Mi-am luat geanta și paharul, le-am adus în cameră și am ridicat foaia de hârtie de pe pat. Pe ea scria: *Sunt la piscină. Te aștept. D.*

Greu de refuzat o asemenea invitație. Mai întâi, am verificat camera în căutare de arme, apoi am rămas locului o clipă, fără să fac nimic altceva decât să respire până m-am simțit mai calm. Am vîrât în buzunar biletul lui Delilah, mi-am aşezat haina pe un scaun și am ieșit. După încă un minut intram într-un solar vast din sticlă și piatră, cu plăfoane boltite și piscină cu apă scânteietoare și fund din otel inoxidabil.

Delilah era întinsă pe unul dintre sezlongurile tapițate în roșu care înconjurau piscina. Purta costum de baie dintr-o singură piesă, albastru cobalt, care-i reliefa curbele. Părul blond îi era strâns la

¹ În tactica de intervenție a diverselor structuri de poliție, *fatal funnel* reprezintă zona apropiată din față și spatele unei căi de acces, ca de exemplu o ușă, pe o distanță de câțiva metri. Polițistul trebuie să evite staționarea în aceste zone, întrucât sunt expuse și automat periculoase. (n.red.)

spate și ochelari de soare uriași îi ascundeau trăsăturile. Arăta din cap până în picioare ca un star de cinematografie.

Am privit în jur. Nimici nu mi-a declanșat vreo alarmă. O clipă am fost tulburat că până și în acel moment, după toate printre care am trecut amândoi și pe care le-am împărtășit, tot simteam că trebuie să fiu grijilu. M-am întrebat dacă voi fi vreodată capabil să mă relaxez alături de ea sau alături de oricine altcineva. Poate că aş fi putut spera la aşa ceva cu Midori. La urma urmelor, nu acela era motivul pentru care regii din Evul Mediu își căsătoreau fiii și fiicele, pentru a pecetui alianțe de sânge și a face imposibile crimele? Oare la bază nu stătea ideea că un copil este un atu care învinge orice, până și resentimentele și rivalitățile cele mai adânci, că el învinge chiar și ură?

M-am apropiat și m-am oprit la un metru înapoia ei. Am vrut să văd dacă îmi percepea prezența. Antenele lui Delilah erau printre cele mai sensibile pe care le cunoscusem, dar, pe de altă parte, puțini oameni se mișcă mai silentios ca mine.

Am așteptat câteva secunde. Ea nu m-a observat.

– Hei, am rostit încet.

S-a ridicat în capul oaselor și s-a întors spre mine, apoi și-a scos ochelarii de soare și mi-a oferit un zâmbet luminos.

– Hei!

– Stau de ceva timp aici, să știi, i-am zis. Am crezut că vei observa. Zâmbetul nu i-a dispărut.

– Poate că ți-am cântat, pur și simplu, în strună. Știi că-ți place să te simți neauzit când te furișezi.

S-a ridicat în picioare și m-a strâns în brațe, îndelung și energetic. I-am simțit vag parfumul, unul pe care nu-l mai întâlnisem nicăieri și pe care-l voi asocia mereu cu ea. În jur erau oameni, totuși, am început să ne sărutăm cu pasiune. Așa se întâmplă de fiecare dată când ne reîntâlnieam după ce fuseseră separați o vreme, însă, de fapt, și cu alte ocazii. Ceva ce ne împingea, pur și simplu, să ne atingem mereu. Nu știam despre ce putea fi vorba, dar era copleșitor.

A trebuit să mă așez pe sezlong înainte ca starea pe care mi-o cauzase ea să atragă atenția altora. Delilah a râs, știind cu exactitate

motivul pentru care întrerupsesem îmbrățișarea, și s-a așezat lângă mine, punându-și mâna pe piciorul meu.

– Când ai venit? m-a întrebat.

– În urmă cu câteva minute.

– Nu în hotel. În oraș, în Barcelona.

Am făcut o pauză, după care am recunoscut:

– De câteva zile.

Ea a cătinat din cap.

– Ce mai pierdere de timp! Să știi că și eu aş fi putut ajunge aici mai devreme. Însă eram convinsă că o să vrei mai întâi să arunci singur o privire.

– Bănuiesc că sunt predictibil.

– Înțeleg. Mă îngrijorează doar că nu voi avea nimic nou să-ți arăt.

M-am uitat în ochii ei albaștri.

– Vreau să-mi arăți totul.

Și-a mutat mâna mai sus pe piciorul meu.

– Perfect. Ce-ai zice să-ncepem cu camera?

Ne-am grăbit, dar întoarcerea a părut să dureze mai mult decât drumul meu până la piscină cu câteva minute înainte. Am reușit totuși și am scos-o pe Delilah din costumul de baie înainte ca ușa să se fi închis înapoia noastră.

Mi-am aruncat pantofii și am intrat în cameră, sărutându-ne din nou, cu ea trăgându-mi cămașa și pantalonii. M-am oprit la piciorul patului, ca să ies din boxeri. Delilah a bâjbâйт și a vârât mâna brusc sub o pernă. Deși verificasem deja toate locurile, m-am încordat, apoi am văzut că era doar un prezervativ. Faptul că nu s-a întins mai lent după el – îmi cunoștea obiceiurile și știa ce anume mă alerta – era dovada propriului ei abandon înaintea pasiunii, ca și a abandonului meu, întrucât nu am sesizat gestul la timp, ca să fi făcut ceva în privința aceea.

S-a întins pe spate și am trecut deasupra, înaintând între picioarele ei deschise. M-a sărutat din nou și mi-a pus prezervativul chiar cu o clipă înainte s-o pătrund. O secundă m-am gândit la Midori și am fost mulțumit că de data asta eram inteligenți. Nu la fel s-a întâmplat și pe insula Phuket.

Am făcut dragoste violent și în grabă. N-am vorbit, cuvintele erau inutile, ci au fost doar icneți și gâfâieri, iar în cele din urmă niște gemete ascuțite care s-au auzit, probabil, din camera vecină.

După aceea, când am stat pe o parte, unul lângă celălalt, trăgându-ne răsuflarea, mi-am dat seama că, pentru câteva minute, conștientizarea aproape permanentă a securității de către mine a fost eclipsată temporar de patimă oarbă și apoi de sentimentul de placere ce a urmat actului în sine. Pe de o parte, era eliberator – la naiba, însemna afirmarea vieții! – să înțeleg că mă puteam bucura de asemenea momente. În același timp însă era nelinișitor. Încă nu-i povestisem lui Delilah ce aflasem despre Midori. Nu știam cum să-i spun și nici când. Știam doar că niciodată nu avusesem nevoie de abilitățile mele pe cât urma să am în continuare pentru ceea ce intenționam să fac.